

Asztalos Morell Ildikó
Feloldozás

Egy lélek rezdülése

Ághegy könyvek

Asztalos Morell Ildikó : Feloldozás

ÁGHEGY KÖNYVEK
Sorozatszerkesztő: Tar Károly

A kötet megjelenését támogatta:

nka

Nemzeti Kulturális Alap

A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága
Svédországi Magyarok Országos Szövetsége
Ághegy-Liget Baráti Társaság

© Asztalos Morell Ildikó
© Ághegy-Liget Baráti Társaság
ISBN 975-963-552-434-1

A borító Morell Sára festményének felhasználásával készült.

KIADJA A SZÉKELYHÁZ KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
Felelős kiadó: Nagy Zoltán kuratóriumi elnök

Asztalos Morell Ildikó

Feloldozás

Egy lélek rezdülései

Ághegy Könyvek

Előszó

Ez a verskötet sokféleképpen értelmezhető. Aki csak egy-egy verset kiragad belőle, válogathat szomorú és lelkesítő, melankolikus és energikus költeményekből. Ajánlom az olvasónak, hogy elejétől végig olvassa, mint valamely lélektani regényt.

Olyan kötetet alkottam, amelyben végigkövetem egy szerelmi történet érzelmi vetületeit. A szerelmi érzés, lehet reménytelen fellángolás, olyan, amely reménytelensége ellenére sem valótlan, s akit magával ragad, megtapasztalja a beteljesülést.

Felfogható úgy is, mint a lélek gyógyulása a reménytelen szerelemből. A szerelmet és a közeli társ halálát gyászoljuk. Elengedjük magunktól, azt, aki elmegy, akkor is, ha ez nagyon fáj nekünk. Különben ködhercegeknek hódolunk. Elengedni szeretetben nehéz, különösen, ha megbántódtunk és nem bántak velünk, kesztyűs kézzel.

Felfoghatóak ezek a költemények, mint olyan találkozás kövülete, amelyben a férfi és a nő egyenlőtlen félként állnak szembe egymással. A férfi, a csábító, a legyőző és a cserbenhagyó, a becsapott nő a megszégyenített és az elhagyott.

De vajon hány olvasata van az ilyen viszonyoknak? Felelősek vagyunk-e azért a fájdalomért, amit egymásnak okozunk? Számon kérhetjük-e boldogságunkat

vagy boldogtalanságunkat? Ha megaláztattunk, hogy juthatunk el a gyógyulásig? Hogyan juthatunk túl az önsajnálkozáson?

Felfogható e kötet egyfajta fejlődési folyamat kövületeként is, melyben a nő az áldozatúság két pólusán, a megalázott szüzén és a magát megtagadó ribancén, képes túlhaladni és felvállalni önmagát.

Az érzelmi gyógyulás, a feloldozás, a lélek bonyolult folyamatának gyümölcse. Futhatunk, magunk felvállalása előtt, hagyva életünk forgolódni ugyan abban a kerékvágásban.

E kötet vigasz azok számára, kik fájdalmukban megrekedtek. A feledés önmagában nem kiút. Az önépítés elengedhetetlen a gyógyuláshoz.

(S)óhajtás

Elmúlt vágyaink villamosa
csörömpöl, csikorog,
zaját elmossa a távoli csend,
férces álmok szikrázó dere,
csöpögő eresze.
Szemed írisze
izzik, emlékként cikázva
az ébrenlét nyugtalan
sóhajtásaiban.
Vulkán torkából
feltörő sikoly
távolba vész
súlytalan, hangtalan.
Tátong a hiány,
elhaló lángja hamvain.
Szertefoszlik emlékké
a létezés.

Feloldozásra várva

Szeretetem üzenetével jöttem hozzád.
Kezemből a mirha,
mit adtam volna, földre hullt:
meggyalázott áldozat
álmaink behavazott oltárán.

Oly hirtelen szakadt rám
vágyad, vadul és követelőn,
magam benne nem találtam.
Vacogó gyerekké váltam.
Álltam megszégyenülten, némán,
burkátlan, ostobán.

Magam, holmi aprópénzként,
ha adom,
becsaptam volna,
s te magad, ha elveszed,
mint júdáspénzt, a garast.

Kikacagtál,
megalázva bennem a szüzet!

Sebzetten fordultunk,
siklottunk tovább,
korcsolyánk szikrázott a jégen,
mögöttünk az éj.

Torkomba szorult sóhajtás,
belátás nélkül van megbánás?
Megbánás nélkül bocsánat?
Feloldozás nélkül kellene
az ölelés?

Korcsolyád siklik
a fagyott tó tükrén,
ködbe vész csilláma,
úgy suhan.

Kőkastély fagyott jéghegyen,
a feledés fekete leplét teríti
a néma tájra a nagy varázsló,
a Szürke Ködherceg.
Szobáiban lányok
fáradt sikolya:
kőfalon vasveret.

Szívemben, fagyott éjben derengő rémség,
darabjaira tört ijesztő képtelenség.
Feledni vágnék, de nem tudok.
Állok a vöröslő hold tüzében.

Ujjaim párnáin nyugszik arcod.
Tó tükrén szelíd szél ajkad mosolya.

Kísértés

Akarsz lelkünknek tükröt tartani,
ha álmunk sötétjét ránk veti?
Van remény,
hogy vágyunk beér?
Van benne éj,
amely egekig ér?

*

A sikolyt hallgatás követte,
csendleplét lélekre vetette,
s magát mély sebbé tette.

Amit hó eltakar,
tavasz melege
sárrá dagasztja.
Mérgé újra fakad,
válík áradó folyammá.
Önmagunk elől hova bujdosnánk.
Tisztulás hozzon gyógyulást.

Ki kéjt kéjre kerget,
feloldozásra
hiába vár.
Varában a falak,
elátkozott áldozatok.
Kárhozat visszhangzik.
Kanyargó folyosóján,
kihűlt érintések,

Kísértés

sírásba fojtott nevetések.
Mind magáénak akarta.
Kéjvágya kielégületlen,
íja új legyőzetésre feszül.

*

Nézd, itt állok!
Ujjaim párnáin nyugszik arcod.
Tó tükrén szelíd szél, ajkad mosolya.

Akarsz lelkünknek tükröt tartani,
ha álmunk sötétjét ránk veti,
van remény,
hogyan vágyunk beér?
Van benne éj,
amely egekig ér?

Torkomba szorult elfojtott sóhajtás,
kezem kér, lásd, vár árván.

Hiába bánat,
a varázsló halad,
vissza se tekint.
Sikló kénye
kéjt kéjre kerget.

*

Kísértés

Miért állok itt a
vöröslő hold tüzében?
Ujjaim párnáin miért nyugszik arcod?
Tó tükrén szelíd szél ajkad mosolya?
Miért kell, mit meg nem kaphatunk?
Miért kér a kéz?
Miért a vágy?
Miért!? Kiért!?

A sors nagy misztérium.
Tükröt tart nekünk,
akarva akaratlan,
s benne magunk megtaláljuk.

Néz ránk belőle,
újra meg újra,
- miért, kiért? -
a taláros herceg,
az értetlen, az ostoba,
a bárgyú és mostoha szűz!

Lásd mindez, értem
és érted van!

Lobbanj éji áldozat,
a part megcsúfolt oltárán -
megtiport vöröslő mirha.

Kísértés

Hozz megnyugvást,
hozz feloldozást.
Légy tisztító fény
és bizonyosság.
Hozz lelkembe békét,
hogy megtaláljam,
és felkaroljam
a hitbeli úton,
a bennem síró gyermekben,
önmagam.

Hit a tisztulásban

Minden új találkozás,
kitárulkozás,
esély, tisztulás,
amelyben szüzességünk elveszítjük
újra és megint.
Napfogyatkozás,
fogantatás,
új élet.
Kikelet, sziporka,
ablak a zöldbe,
égbe, földre,
folyók vizébe,
arcod mosolyába.
Érintéssel
a valóságba,
az elmúlásba,
a megújulásba.
Az újra megtalált hitbe,
a feloldozásba.

Engem láss

Engem láss!
Ne, amit szemed veled elhítet,
s amit szó elhadar.
Csapzott madár-lelkem
didereg tollatlanul
küszöböd sarkán.
Eressz be!
Hallgasd lelkem dalát.
Fogd a kezem.
Légy meséim
oltárán
lelkem hercege.

Korallok tengerén

Vágyva vágyom, hogy még ebben,
s nem a múltó árnyvilágban
érintsd meg mellemnek
gyöngyszemnyi bimbáját.

Köldököd csókolva innám
harmatsillám csöppjeid.
Mint tengert fodrozó lágy szél
pezsgetném ereidben a vért,
s lebegnének haló csillagokként
korallok éjben vérző mélyein.

Látomás

Látomás, fergeteg
viharos tengeren.
Sötétlő éjjelen,
magamban verdesem.

Karjaidba zárva,
udvarodban állok.
Szól a tangó halkán,
andalítón, édesen.

Messze, távol valahol,
fák árnyékában
egyszer újra még,
csak a tiéd vagyok én.

A perc – öröklét:
izzó szenvedély,
áldozat, vérző tetem
fagyott oltár peremén.

Álmaimban, keltemben
újra meg újra,
veled hajnalodik
minden múltó éjjelem.

Nászruhába öltözöm

Magamat vágyom neked
újra felmutatni,
hogy lelkeddel látva láss.

Utolszor öltöm magamra
patyolat nászruhám,
hogy hozzám végre eltalálj.

Csillagok sugara fejem dísze,
ajkamon derengő egekbe
mártózott remegés a mosolyom.

Szellők szárnyán lépdelek
meztelen, hangtalan, távoli
partok fodrozó homoktengerén.

Feléd közelítek csendben
reménytől sugárzó nappalok,
vértől píráló alkonyán.

Tükörkép

Tükörbe néz a szempár,
látlak tükrömben téged.
Arcod élet, képzeted.
Mélybe zárt vágy titka
a múlt ébredő sóhaja.

Találkozunk-e képzetünkben?
Mit tükröd neked mutat,
látszom benne én is?
Megérint-e képem,
síró, szomorú arcélem?

Itt állok

Arcomon a magány kínzó mosolya,
elveszett reményem párálló pora
Kínjában vajúdik, míg elszenderedik.
Lassan, halkán, csendesedik vágyam.

Már érzem kezéd kelletlen simítását,
arcomat érinti az elsuhanó éjben,
melyet miénknek reméltem.

Itt állok perlekedve magammal,
vakságom ostromozva újra és újra.
Miért nem láttam, miért nem tudtam
határt szabni öntörvényem útjainak.

Búcsúzom.
Kérlek, fogadj magadba mégis,
bár egy szóval,
mint kiből léted újrafogant,
hogyan elengedhessem magamtól,
mivé lenni vágytam veled,
mit adni nem tudtál,
amiért toporzékolva pereltem,
s amit nélküled magaménak
hiába is kívántam.

Hiába már

Tudom hiába már,
ez csak egy tűzvirág,
mely felkavar s eltakar.
Vágyam egyre csak
hozzád vonz, körbe zár.

Nincs remény se kint se bent.
Mélyben repdesem,
rejt a barlangéj,
aláránt a mélység
tátongó örvénye.

Hiába minden vágy.
Hiába szeretném,
hiába adhatnám,
meg nem kaphatom,
meg nem adhatod.

Elengedlek, többé
nem kérlek.
Szárnyaim nem verdesnek.
Csak nézem és hagyom,
hogymint lépteid elnyelje
távolok elnyugvó éjjele.

Ködherceg

Ködhercegem vágtat
hegy és tenger felett,
égi nász kecsegtet,
szálltában nevet.

Itt lent minden szürke,
vad álom hajnallik,
vágy sikolya hallatszik,
belevész a kéklő űrbe.

Ködhercegem csalogat,
ég alatt és tenger
felett, égi nász
kecsegtet, amint nevet.

Reggel rideg az ébredés.
résztétlen az őszinteség,
durva a valóság
annak, ki másból nem ért.

Ködhercegem olcsó talár,
mélyben kereng velem,
el sose érhetem,
hiába esdeklem.

Ráébredés

Csalóka ének dereng
fájdalomtól rezgő
szívem hasadó egén:
gúnyol, kacag, lenéz.

Nászunk megváltásért
esdeklő, első és utolsó,
bőrömet karmoló,
húsomba markoló,

kéjvágy, legyőzetés
múló kielégülés,
kincs nincs oly drága,
mit tiporni ne bírna.

Békém, miként találjam,
hogy magamnak megbocsássam
vakon és hiún,
ha reméltem.

Éji nászt kacagva
vágat, és nevet
szürke lován a ködherceg,
hegy és tenger felett.

Már engem is kinevethetsz

Már engem is kinevethetsz,
élceid tárgyaként megvethetsz.
Lehetnék akár kurva is
sokak eldobott ribanca,
nélküled, mindegy ki jön.

Nézd, magamat mivé tettem

Nézd, magamat mivé
tettem, hogy tiéd nem
lehettem.

Tavaszi mámorban
virágzó, napvirágos
kertem.

Fényben pompázó,
rózsaszín illatos
berkem.

Örömtől szikrázó,
kék éjben cikázó
lelkem

Csókodra sóvárgó,
oltárra feszülő
testem.

Nézd, elvetetten,
magamat megvetve,
mivé lettem?

Önmegtagadás

Kétségben vergődő,
utánad vágyódó,
szádkivetett.

Kincstelenné nélküléd
magamat, ugyan, hogy
tehettem?

Mondd mit vétettem

Mondd mit vétettem
hulló kavicsá lettem
magam eltemettem
érezni sem tudok
szeretni sem bírok
nem fájnak a kínok
könnyek nélkül állok
lelkem lángoló látnok
tisztulni hiába vágyok,
konok, kérkedő kanok
kéjének eszköze vagyok.

Lehettem volna

Játszottam volna
boldogot, könnyedet,
lehettem volna madár,
csicseri,
ki magát kéreti,
repdes almafán,
kedvese ajtaján.

Játszottam volna,
okosat, rideget,
lehettem volna madár,
kivagyi,
ki magát kelleti,
kedvedbe jár,
ágyadban hál.

Játszani, ha tudtam volna.

Búcsú a gyalázatban

Égbemetszett azúrkéken
vérző hajnalon,
tőled végleg
búcsúzom.

Egek kapuján
fagyott vasveret,
semmivé vált,
amit voltnak véltem,
amiben hittem és reméltem.

Nagy a bánatom,
szorít a fájdalom,
magamat vádolom.
Gyalázat-nászruhám
undorra merevedett,
testem megvetetten
szeretett.

A volt hitét magamnak,
te tőlem ezt is megtagadtad.
Legyen, mit rám ruháztál -
tiéd a gyalázat.

Megloptad legszebb álmom

Megloptad legszebb álmom,
elvetted, meg se értetted,
úgy álltál tova. Szájad sarkában
sanyarú nevetés, nem is sajnálat,
benne hiú, férfi gőg játszik,
érzéketlen, fagyos megvetés.

Vár kőből és acélból

Magad köré falat építettél,
kőből és acélból,
hogyan elválaszd a napot az éjtől,
s hogyan engem kizárj.

Átjutni rajta sosem tudok,
szoronghatok itt kívül,
kétségbeesésem köntösében.
Csont és bőr,
üres kezekkel.

Segítségért esedeztem,
kolduló szegény,
oltárod előtt.
Ez nagy szégyenem.

Nem volt, mit adjál,
láttni sem akartál.

Magad köré falat építettél,
kőből és acélból,
hogyan elválaszd a napot az éjtől,
hogyan engem kizárj.

Lezárás

Éjjelem és nappalom,
csillagokba burkolom,
acélzsinórral bevonom.
Neked adom
álmatlan hajnalim,
vágyam, sóhajtásim!

Elrejtezem a gyász mély barlangjában
meztelenül, átfagyottan.
Gyászom kőbe és acélba öntve.

Magad köré falat építettél,
kőből és acélból,
hogyan elválaszd a napot az éjtől,
s hogyan engem kizárj.

Oda én nem mehetek,
ott én nem lehetek,
ami ott benn lakol,
láttni sosem fogom.

Építetek várat elsírt könnyeimből,
hogyan elválasszam a napot az éjtől.
Oda te sohasem jöhetsz,
amit sohasem láthatsz.

Siratóének

Ha ez az akaratod,
hogy szótlantul elmenjek
mondd, nekem egykor kedves,
utolszor kérlek,
mondd meg nekem,
mikor az éj leple leszáll,
búcsúzni tőled,
hogy búcsúzzak,
elengedni, hogy engedjelek?
Mit tegyek?
Hogy gondoljak rád,
ha most csendben elmegyek?

Kérlek, bocsáss meg.
Ha oktalan vádoltalak,
ha követelődző voltam,
ha vakon szerettem,
szódra nem hallgattam,
csak magamra gondoltam.

Kérlek, bocsáss meg, ha
kértem, mit adni nem tudtál.
Toporzékoltam és pereltem.
A kincset, mit a múltó nap adott,
látni nem bírtam.
Ha többet akartam,

Megbocsájtás, elengedés

ha sírva esdekeltem,
magamnak határt szabni
nem tudtam, nem bírtam,
ha a mennyekből
poklokra zuhantam,
örvénylő fergeteg
ha kergetett.

Kérlek, bocsáss meg,
hogy én is bocsánatosan
elengedhesselek.

*

Megbocsátom,
ha engem nem szeretve,
karom karodba öltve
velem azt tetteted
és el is hitetted.
Megbocsátom, ha látóként,
kincsem, mit neked rejtegettem,
vakságom, reményem meglested,
mit kedved, múltó szeszélyed
bennem megkívánt elvetted,
de mit lelkem benned vágyott,
büszkén, részvétlen elvetetted.
Koldussá vele magadat tetted.

Megbocsájtás, elengedés

De magamnak, hogyan bocsássam meg
legmélyebb félelmem,
legszörnyűbb szégyenem:
lettem kéjvágyó, ki téged
kelletlen kincsekkel halmoz.
Bár kétkedtem,
elvettem, mit testem testedben kívánt,
de lelkem szomját nem olthatta.
Megtettem, mert hiún reméltem, hogy
volt legalább egy perc,
melyben királynőd lehettem
s te, tündöklő hercegem.

Ha úgy volt, ahogy mondtad,
durván, de valón,
hogy az a perc soha nem volt,
és ha volt, akkor is csak bennem?
Ha az, ami történt csak csíny volt,
magamnak megbocsájtok,
hogy hiún mást reméltem.
Balgán és vakon, ha hittem,
mert hit nélkül élni nem mertem.

*

Megbocsájtás, elengedés

Mondd, hogyan bocsássam meg neked,
ha volt egy éjszaka,
amiben a szivárvány
megtört, és az ég mosolyra nyílt,
akár csak egy pillanatra,
s ezt tőlem és magadtól megtagadtad,
csak hogy engem megtiporj?

S hogy tőlem megtagadtad
a legszebb éjszakát,
de még azt is, hogy volt
valami, ami emlék,
és ezt magadtól is megtagadtad,
ha így volt, mondd,
magadnak megbocsájtani tudsz-e majd?
Ha volt egy perc,
amit aranyló könnyekkel
becéztél...

De ha, mert követeltem,
sértettem, pereltem, örvénylő
viharként, néha mennyben,
néha pokolban toporzékolva
taszítottam el, mit a sors ily
váratlan felkínált,
a percet, mit kincsként
felajánlott az élet,
s miben téged megtalálalak,
mondd magamnak,

Megbocsátás, elengedés

miként bocsássak meg?
Hogyan tegyem, mit tettem
meg nem történtté,
hogy nekem megbocsáss,
hogy hozzám újra eltalálj?

*

Ajtód szótlan kulcsra zártad.
Emléked felett a csend karvalya vigyáz,
sikolya sivít elhaló vulkánok
sötétlő krátere felett.
Tévedve, a járt út csalóka mentsvár.
Csak gyógyulva léphetünk túl
kételyünk ketrecén.
Kavics a parton, törmelék,
kinccsé két gyermekszív
játshi álma tehette volna.
Eldobva, magunkat is megtagadjuk.

*

Ha ez az akaratod,
hogy szótlanul elmenjek,
mondd, nekem egykor kedves,
utolszor kérlek,
mondd meg nekem,
mikor az éj leple leszáll,
búcsúzni tőled,

Megbocsájtás, elengedés

hogyan búcsúzzak,
elengedni, hogyan engedjelek ?
Mit tegyek?
Hogy gondoljak rád,
ha most csendben elmegyek?

Neked kell!

A békét magadban
neked kell megtalálnod.

A gyermeket lelki magadban,
ki sír, neked kell felkarolnod.
Erősnek lenni, megbocsátani
önnön magadnak, ha vádoltál
másnak,
kit ellened vétkezni véltél,
neked kell.

A békét magadban
megtalálnod, neked kell.

Látlak-e még ?

Nagy a csend.
Az északi szél,
csapdossa
kapunk a kertben.
A baldachin fehér,
karaván vászna
repdes, mint
szétszakadt vitorla.
Levelek avarja
örvénylik.
Álmaink vára
tátong, visszhangzik
sötéten.
Suttogásaink
őrzetlen, meztelen
szilánkjait
szétsöpri,
az éji vihar,
nyomtalanul.

Látlak-e még?

Gyászba borult lelkem

Gyászba borult lelkem
tőled búcsúzik.

A meggyalázott nász
szürke ködje tereget
bús, barna felleget,
amelybe szégyenem
lepelbe rejthetem.

El kell, engedjelek.

Gyászba borult lelkem,
tőled búcsúzik.

Hiú remény, illúzió-
vágy bennem
képeddé egyesült.
Lettél, amit magamnak
annyira vágytam,
akinek jöttét vártam.

El kell, felejtselek!

Gyászba borult lelkem,
tőled búcsúzik.

Gyász

Még kétkedem,
magamat verdesem.
Mit ér? Miért?
El kell, engedjelek!
El kell, felejtselek!

Temetés

Feketegyászos,
sajgó, titkos temetés,
hol nincs, ki karod
karjába fonja,
s állna múltó vágyaid
elhantolt teteme felett.

Gyászold, amit
hinni véltél,
amiben reméltél,
s amiben durván,
csúnyán megcsalattál.

Temetés, amelyen
holtat hantolni
neked kell,
végleg búcsúzni
lelkedben tőle megválni,
szeretetedbe örökre bezárni
magadban magadnak kell.
Nihil

Miért?

Úrbe merednek
kopott szemeim.
Karjaim csüggnék
érzéketlenül, erőtlenül.
Vérzek. Mégsem érzek.
Földön fekszem.
Lélegzem.
A tarka rét -
nem érdekel,
színtelen simítja
ajkam a szele.
Erőt nem ad,
csak van: a létezés.
Levegőtlen éjben
emlék fojtogat.
Némán int az angyal,
szárnya süvít, sikít,
a szürke égbe vesző,
árnytalán éj hajnalán.

A létezés oltalmára bízva

A teremtés fáján kucorgok,
remegve-vacogva,
meztelen.

Arcomon a meggyaláztatás
könnye pereg,
gördül ajkam csücskén,
mint sós hús íze ülepszik,
ernyed.

A lét nem érint, nem fáj:
csak vagyok és hagyom,
hogymúljon.

Elfogadom,
amin változtatni nem tudok.

A létezés oltalmára bízva,
a teremtés fáján kucorgok
remegve-vacogva,
meztelen.

Apokrif tisztító imádság

Teremtőm!
E teheről megszabadíts!
Hadd dobjam le magamról,
fújjam ki tudómból,
az éterbe vissza, hadd küldjem,
a mindenségbe.

Hamis ének
ne gyalázz!
Öröömnek, testemnek, lelkemnek
útjába ne állj.

Teremtőm!
Ajtóm megnyisd,
szívem kitárd,
lelkem gyógyítsd,
a követ szívemről, testemről
legördítsd.
Adj erőt,
hogy lelkem magányos
gyermeke felnőjön,
útra indulhasson,
szeretetedben
kiteljesülhessen.

Ámen.

Gyógyír

Vakító ég
tél derén,
azúrkék.
Tavon jég,
fagyos a lég.
Bent tűz ég:
vörös vér.
Angyal suhint,
gyógyírt hint,
amint int.
Önelfogadás

Bűn-e elvenni mástól

Bűn-e elvenni mástól,
amit test a testben megkíván?
Ki álljon helyt magáért,
ha szó, kimondott szót
nem követ?

Ha a tett a másikban
gondolattá másként fakad,
és ki ad, nem érti,
a másik benne mit lát,
s mi az, mit elkövet.

Védd magad!
Nincs más ki védjen,
hol az együttérzés, a féltés,
az önös élvezetnek gátat
nem terem.

Határt te szabj! Élvezz,
mást ne hagyj élvezni kéjét,
ha örömöd benne,
saját magad számára,
nem találod.

Ne hadd, hogy legféltettebb
álmodat meglopják.

Önellfogadás

S hogy a legszentebb pillanat,
mit magadnak reméltél
sárral szennyeződjön.

Védd foggal és körömmel,
ha kell ököllel,
csak méltó kéztől fogadd
a simogatást, úgy, ahogy
álmaid titkon ígérték.

Ha könnyed kaland csalogat,
add magad, ha magad
sem vársz többet,
s ha merni mersz
a közös pohárból
magadnak.

Ne bánd meg,
ha magad odaadtad,
ostorral lelked
ne tipord, ha elvetted,
mit tested vágya
vágyva vágyott.

A mostban élni

Várni, vágyni, újra várni,
mindhiába felhőn járni,
mégis mindig földön hálni,
minek folyton csúcsra hágni.
Magunkat kell, földön járva
itt a mostban megtalálni!

Nem vagy áldozat!

Mit tested megkívánt,
magadért tedd meg!
Ne szégyelld,
ne ostorozd magad.
Nem vagy áldozat.
Nem űz a kárhozat,
ne hagyd magad.
Amennyi számodra
a kincsből most jutott,
szívedbe befogadd mind,
mit sorsod adott.

Láss!

Lásd, mit vágynál.
Vállald önmagad.
Ne hagyd, hogy megcsalass,
védd magad!
Nem szégyen a gyengeség,
s hogy lelked mutatni merted,
s hogy meglesett meztelen
vad tested védtelen.
Ki védtelenre tör,
más titkát lesi,
játékként elveszi,
és aztán megveti,
bűntudat azt illeti.

Vállald önmagad!

Ne tagadd meg,
vállald önmagad.
Ne ostorozd,
ne vádold,
fogadd el, amivé lettél,
ahogyan éltél és reméltél.
Mit tettél, a jót lásd benne
szívedből, ha cselekedtél.

Rád így emlékezem

Ábrándok csalóka képze:
part mentén imbolygó hajó,
fodrozó folyó hordozza,
lebeg ölének lágy hajlatin.
Simítja, becézi csillogó víztükör,
cseppként csobbanva odább,
benne játszi mosoly a fény.

Ladik lánc zörög, kötele feszül.
Hömpölygő, morajló örvény árja
sodorja, görgeti hordalékát tovább.
Káprázat csilláma szétoszlik, elmerül.
Képzeted, ha felmerül.

Már nem fáj

Már nem fáj, ha a hajnal
fényét veti az ablakon át,
s árnyéka játszik a falon,
mely előtt álltam és vártam,
hogy végre karodba zárj.

Már nem fáj, ha csend borul a tájra,
mikor a viharfelhők tisztulnak,
s ha megalvadtt vér ízeként a számban
vadul gyúlt csókok emléke felmerül.

Már nem fáj, ha mosolyod átlebeg
ébredlétem ködös alkonyán.
Csend őrködik az éjben,
vigyázza álmomban elsikló
képed, mit vízparti kavicsként
simít, sodor a víz szelíden tova.

Tartalom

Előszó

(S)óhajtás 7

Kísértés

Feloldozásra várva 8

Vágyakozás

Hit a tisztulásban 14

Engem láss 15

Korallok tengerén 16

Látomás 17

Nászruhába öltözöm 18

Kétely

Tükörkép 19

Ráébredés

Itt állok 20

Hiába már 21

Ködherceg 22

Önmegtágadás

Már engem is kinevethetsz 24

Nézd, magamat mivé tettem 25

Önsajnálát

Mondd, mit vétettem 27

Önvád

Lehettem volna 28

Vádaskodás

Búcsú a gyalázatban 29

Megloptad legszebb álmom 30

Lezárás

Vár kőből és acélból 31

Megbocsájtás, elengedés

Síratóének 33

Neked kell 39

Kétkedés

Látlak-e még? 40

Gyász

Gyászba borult lelkem 41

Temetés 43

Nihil

Miért? 44

A létezés oltalmára bízva 45

Megtisztulás

Apokrif tisztító imádság 46

Gyógyír 47

Önelfogadás

Bűn-e elvenni mástól 48

A mostban élni 50

Nem vagy áldozat 51

Láss! 52

Vállald önmagad! 53

Emlékezés

Rád így emlékezem 54

Már nem fáj 55

